

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Crvce
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi
coadiutoris**

Juan <de la Cruz>

Coloniæ Agrippinæ, 1639

Capvt XXXIV. De sapidis dulcibusque spiritualibus bonis, quæ distinctè in
voluntate locum habere possunt, & quotuplicia ea sint.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37873

nempe sese cum vniuersis apprehensionibus illis gerere debeant, idem propterea de voluntate intelligi debet. Cum enim intellectus, & ceteræ potentiae nihil admittere reculareque possint, absque voluntatis assensu, perspicuum est, eandem doctrinam, quæ deferuit vni, alteri quoque deferituram. Quamobrem ea, quæ in hac parte desiderari possent, illo loco legantur, omnia siquidem damna & pericula (qua ibi recensentur) incurrit anima, si voluntatis gaudium in omnibus illis apprehensionibus nesciat ad Deum dirigere.

CAP V T XXXIV.

Desipidu dūcib[us] sive sp̄iritualib[us] bonis, quæ distincte in voluntate locum habere posse sunt, & quotuplicia ea sint.

AD quatuor honorū genera, omnia, quæ voluntati gaudium & voluptatem distinctè adferre possunt, reuocare possumus. Motiva nimirum, Prouocativa, Directiva, & Perfectiva: de quibus si gillatio ordinateque differemus: & primoloco de motiis seu excitatiis, cuiusmodi sunt Imagines, sanctorumque effigies, oratoria, titus, seu cærenomia.

Quantum autem ad imagines sanctorumque effigies spectat, multæ circa eas vanitates ac delectationes vanæ occurrere possunt, cum enim tanti æ fint ad cultum diuinum momenti, tamque ad permouendam & excitandam ad deuotionem voluntatem necessaria; quemadmodum approbatius vñusque earum, qui in sancta Ecclesia matre nostra viget, perspicue demonstrans; (vnde etiam semper illis ad excitandum temorem nostrum vniexpedit) multæ tamen reperiuntur perfec-

næ, quæ gaudium suum ac delectationem in pictura potius ornataque seu apparatu eorum reponunt & occupant, quam in rebus illis, quas referunt & repræsentant.

Ob duos primarios fines, sacrarum imaginum vñsum instituit sancta Ecclesia, primo ob debitū in illis honorem, reuerentiamque sanctis exhibendam. Secundo ad permouendam voluntatem, atque deuotionem erga eos per illas excitandas.

Et quatenus ad hæc conferunt ac deferruiunt, summatam adferunt utilitatem, vñisque eorum necessarius est, ad quem finem consequendum imagines illæ, quæ

magis propriæ & ad viuum repræsentant, magisque voluntatem ad deuotionem excitant, eligi debent, ad ista potius quam ad earum valorem, curiosum attificium & ornatum oculos collimando.

Sunt enim (vt dixi) nonnulli qui imaginis potius artem valoremque intuentur, & considerant, quam illud quod repræsentant: & internam deuotionem, quam ad inuisibilem sanctum spiritualiter dirige re deberent, in exteriori affectu & curiositate ita reponunt; vt sibi in ea complaceat ac oblectetur sensus, amorque & voluntatis gaudium in ea remaneat: quæ res totaliter verum spiritum impedir, qui affectus annihilationem in omnibus rebus particularibus requirit. Hoc clare an-

aduertere licet ex quadam abominanda confuerudine, quæ temporibus istis apud plerosque inualuit, qui cum vanum mundanorum vestiendi modum minime abhoruerint, sacras imagines illo vestimentorum schemate, quod homines vani ad recreationum ac leuitatum suarum satisfactionem indies adiuueniunt, exoriant, eaque vestium forma, quæ in ipsis reprehensione digna est. sanctorum induunt imagines: quæ res profectò sanctis, quos repræsentant, semper ingrata fuit &

Y 3 inui-

B.

annis
CrucisOpera
ystica

NT

124

inuisa, & adhuc est: hocque modo conatur dæmon, & ipsi cum eo, autoritatem, vanitatibus suis, in sanctos eas conferendo, non sine graui ipsorum iniuria consiliare. Atque hoc pacto honesta & gravis animæ deuotio, quæ vniuersam à se repellit profligatque vanitatem, eiusque vestigium ad curiosum, & superfluum ornatum imaginum, atque figurarum affabre depictingarum, quibus per affectum adhærent, quibusque oblectantur ad sumum reducitur. Hinc videre est personas aliquas, quibus nunquam satis est imaginem imagini addere, quas etiam talis forma, talisque operis esse volunt, nec alio, quam tali vel tali ordine disponi, ut vehementius sensum oblectent, interim autem deuotio cordis modum est exigua. Cui rei tanto plerumque affectu adhærent, sicut Michas ille idolis suis adhæserat, vel certe Laban: quorum primus domo sua egressus, magnos edebat clamores, eò quod illi sublata fuissent: alter vero, multo confecto itinere ita effructescens, vniuersam Iacobi supellectilem sarcinasque, idola sua inuestigans, excusit.

*Judic. 18.
24.
Gen. 31.
30.*

*Spiritualis
persona,
quaratio-
ne vti de-
bet ima-
ginibus
fanctis.*

Spiritualis ac deuota persona, in inuisibili præcipuam suam reponit deuotionem, paucisque indiger & vritur imaginibus, ijsque præsertim, quæ plus Divini, quam humani præse ferunt: vestiendo & ornando eas, leque ipsam cum eis iuxta alterius potius sæculi schema & formam, & iuxta sanctorum statum; nec villo pacto huius sæculi figuræ modoque sece accommodat: vt non solum appetitum, ipsius vestis sæculi huius schema que non permoueat; sed vt ne recordetur quidem eius per illud, aliquid illi vel ipsius rebus simile præ oculis habendo, sed nec illis quibus vritur cor implicatum habet, vnde si illis priuetur, parum admodum

affligitur, viuam siquidem intra se quærit imaginem, quæ est CHRISTVS CRYCIFIXVS, in quo potius omnia sibi cupit auferri, omniaque sibi deesse, inoetiam illa, quæ videbantur esse media ad Deum promouentia, si illi auferantur, remanet quies & pacata. Maior siquidem Animæ perfectio est in priuatione & ablatione huiusmodi motuorum latari, seque tranquillam conservare; quam in possessione eorum cum appetitu & adhæsione. Quamuis enim laudabile sit huiusmodi imagines & instrumenta habere, qua animæ deuotionem excitent (ad quem etiam finem semper huiusmodi felicita sunt, qua eam magis excitant) verum non est perfectionis, aecò illis adhærere, vt eascum proprietate possideat, ita vt si ab ea tollerentur, contristerent. Quamobrem id sibi persuadeat Anima, quod quo maiori cum proprietate imagini vel motu sensibili adhæserit, eò minus orationem ad deuotionem suam ad Deum ascensuram. Licet enim extra controversiam sit, quod imagines, quæ magis ad amissum rem repræsentant, magisque quam alia deuotionem excitant, obid, eamque solam ob causam maiori ceteris amore dignæ sint, minime tamen id fieri debet cum ea proprietate & adhæsione, de qua nuper sum locutus; ne videlicet eo, quod spiritum celeri quodam volatu in Deum sublevare debebat, obliuioni dato, totum absorbeat sensus, delectationi instrumentorum immersus, quæ cum spiritu sollemmodo promouere deberent, ad huncque duntaxat deseruire finem; iam ob istius hominis imperfectionem, potius obstaculo sint, & impedimento, & aliquando non minus, quam cuiusvis alterius rei adhæsio & proprietas.

Sed dato, aliquam in hoc imaginem nego-

negotio excusationem adferri posse, eò quod nuditatem, & paupertatem spiritus quam perfectio requirit minime habeat perspectam; saltem nulla poterit excusatio in imperfectione, quam vulgo multi circa coronas, rosariaque admittunt, assignari: vix quippe aliquem reperias, qui hac in parte debilitatem aliquam non demonstret, potius ea isto fabrefacta modo volendo, quam alio, ex hoc non ex alio metallo, talis potius quam illius colos aut ornatus, &c. cum non amplius vnum referat quam aliud, ad hoc ut facilius Deus orantis preces admiratur; aut ut eē in hoc vel in alio persolvantur rosario; quin potius illa velocius exauditur anima, quæ simplici rectoque orat corde, nihil aliud in optatis habendo, quam Deo tem grata p̄stare, nihil amplius hoc vel illud rosarium, nisi forte ob annexas Indulgentias, estimando.

Est nostra vana cupiditas huiusmodi nature & proprietatis, ut vniuersis adhuc & agglutinetur rebus, estque tñcē instar, quæ integra demolitur, & tam res bonas, quam etiam malas corredit. Quidenim obsecro aliud est, quod Rosario curioso oblecteris, potiusque illud ex ista quam ex illa velis materia, nisi quia gaudium & oblationem in instrumento reposuisti & cur potius hanc quam illam eligis imaginem, nec sit ad maiorem Dei amorem fit excitatura, consideras, sed si pretiosior solum sit, magisque curiosa attendis? Profectò si appetitum ac gaudium tuum in soli Deo placendo reposuisse, nihil hoc vel illud curares. Nec mediocre generat fastidium aliquas spirituales personas, tantoper modis artificiisque motiuorum & instrumentorum istorum, vanæque in illis delectationi & curiositatia addictas cernere: nunquam enim eos contentos, satisfac-

tosque animaduertes, sed semper vnum moriūm propter aliud defere, aut permutare, & propter istos visibiles modos, spiritus deuotionem obliuionis dare, comed interdum affectus & proprietatis genere ista prosequendo, quo aliam temporaneam supellectilem prosequuntur: vnde non mediocre patiuntur detinendum.

CAP V T XXXV.

Eandem de sacris imaginibus prosequitur materialia. Ignorantium etiam quandam, quan nonnullæ circa eas tenentur persona, exponit.

Multa de ruditate & stupiditate, qua stoliditas circa imaginū vñm, multæ laborant querundæ personæ, essent dicēda, nā eousq; stolidi plus in v-
tas hæc peruenit, vt nonnulli plus fiduciae na quā in iniquibus dā reponant imaginibus, quā in alia ima-
alijs, à solo affectu amoreq; quo in vnam gine fiduciae repa-
potius quam in aliam feruntur, figuram nentiam.
inducti. Qua in re insignis quædam rudi-
tas, & rerum ad diuinum cultum ac hono-
rem illi debitum attinentium ignoran-
tia latet: qui orantis fidem ac cordis puri-
tatem maximè intuetur. Nam quod Deus
plura interdum conferat beneficia, per
vnam quam per aliam eiusdem generis I-
magine(quamuis in earū opificio plu-
rimum aliquando intercedat discriminis) terdum
hoc idcirco fit, vt homines magis per v-
nam, quam per aliam imaginem suam confare
prouocent devotionem. Quamobrem beneficia
nulla alia causa est, cur Deus miracula per unam
operetur, beneficiaque maiora per ali-
quas imagines, quam per alias conferat,
nisi vt nouitate illa, languida & sopita
fide-

B.
annis
Crucis

Opera
lystica

NIT

124